kuidas poeg ei julgend üle tulla, pealegi Siimona keelu päraſt. Seepäraſt karjus ta ſuureliſe healega: „Tule ruttu üle! ega ſild ſo all ära ei lagune. Jumal teab, mis ſee wana tülitſeja ſulle weel hakkab ette loriſema. Tule üle!“

Pois jookſis ſilla peale. — Pank panga järele löiwad hirmſa mürtſamistega wastu köikuwat ſilda. — — Weel üks mürts; juba hakkas ſild wanuma. — — Weel üks. — — Seal tukkus ſild mürinal alla jõkke ja pois ka ühtlaſe. Ta iſa jookſis nüüd ka ſilla otſa, karjus ja mõiras hirmu ja ahastuſe päraſt kui laſtud karu — aga mis ſee aitas! Wana Siimon karjus ja hädadles omalt poolt. Hirmſas ſurma hädas ja kartuſes hulus ja karjus pois jões, kus ta üheſt jääpankadeſt poolekſmurtud ſilla palgiſt, mis lõhutud ſilla ja ſinna taha kogunud jääpankade wahele teiſt otſapidi oli pidama jäänud ja iga ſilmapilk ähwardas kange weewoog teda alla hirmſa hukatuſe hauda jääpankade wahele purustada kiskuda. — Ehk küll pois karjus ja appi hüüdis, kes wõis ſeal aidata?! Ilma nõuta jookſis iſa kaldal edaſi ja tagaſi, trampis jalgu wastu maad, karjus ja ringutas käsſi omas ſuures ahastuſes. Kuidas wõis ta loota, et ſee waene kalamees, kellele ta kord nii ſuurt üleкohut teinud, ſeda õnnetumat wõtaks peasta?

Aga ennäe! wana hõbewalge peaga Siimon kargas ſüdamikult oma paati ja ſõudis kõigeſt jõuſt kangeſt woolawaſt weeſt ja jääpankadeſt läbi ſilla palkide wahele, kiskus poiſi kangeſt weewirunſt wälja ja tõi õnnelikuſt iſa kätte kaldale.

„Siin annan ma ſulle ſinu poja tagaſi,“ ütles tema nii lahke ja armſa healega, et iſegi kiſkja hunt ſee läbi oleks wõinud taltſiks jääda; „waata, tema on priſk ja terwe, muud kui aga weel natuke ehmatanud.“

Hindrek ei julgend häbi päraſt ſilmigi üleſtõsta ja ſeiſis ſõnalauſumata aunſa wanakeſe ees.

„Anna mulle andeks, wahwa õiglane wanamees!“ ütles ta wiimaks liigutatud ſüdame ja healega ja piſarad tungiſiwad ſilmiſt wälja, mis otſegu tahtmata tema koreda palgede peale langeſiwad; „anna mulle andeks ſeda ſuurt üleкohut, mis ma ſulle teinud!“

„Mis ma pean ſulle andeksandma?“ küſis Siimon ſõbralikult. „Eks ma ole ſulle küll juba kättemaksnud?“

„Heategemine on ſiis ſinu kättemaksmine olnud, ſelle eeſt, mis ſa minu poolt kurja kannatanud, aunwäärt wanake? — — — Jumal! kas õiglane nõnda kättemakſab?

Lugeja, mis ſa arwad ſeſt louſt?

Eesti-ma rahwa Kalender 1879, lk. 27